

Божидар Мандић

ОПУСТОШЕНА ШУМА

Пре четрдесет седам година
купио сам напуштenu кућу
и населио се у шуми
Врло ретко одлазио сам у градове
Нови Сад... или Београд... Љубљана...
Загреб... Скопље... или Сарајево...
Из изоловане просвећености написао сам
песму:
Дођем у град
и гледам људе
шта их је?!
Сада, под старе дане, чешће посећујем
пријатеље у граду и редакције
Вратим се у шуму, а у њој нема ниједног човека

ПОНОВО ПИШЕМ ПЕСМЕ

Већ неколико деценија пишем само
прозу
То је, пре свега – рекао је Пекић –
физички рад
Седиш за писаћом машином и само ти
као стваралац
чујеш откуцаје њених дирки по
белој хартији
То је пут који се не види, помало
личи на концептуалну уметност
Пут у којем учествују невидљиви
анђели дефинитивних облика
Писати песме је знак
да је до тебе стигла потпуно срећна
старост
Али, не пишем песме јер сам напустио
прозу,
већ зато што поезија омогућује лакши
след забележених протока
и осећања скраћених форми

ЈОШ

Авангарда – по први пут – мора
 да крене у рикверц
 Пролазност са вихором
 сећања
 бди над одрживим утопијама
 Људи, окупљени по сензибилитетима,
 још говоре у шуми
 о врлини постојања књиге.
 Отворе уста, а Бог казује уместо њих
 У свитању се назире конспиративно
 име: Власт трајању изолованостима

ПОЕЗИЈА НИЈЕ СМРТ

Поезију пишу осамостаљене
 греде дрвене куће
 Уметност нема форму
 коју је прописао закон из
 светског устава
 Песма је смрад небеских мириса
 Зачуђен човек, без мисли и зависти, трчи
 по ливадама чији није власник.
 Онда се враћа кући
 не би ли спасио део пуне земље
 и пренасељене
 Кад станемо босих ногу на њу
 оцртава се траг „сакралног ходитеља”
 јер можемо да покренемо ноге

ШТА – КАКО – ЗБОГ ЧЕГА

Садржина
 Форма
 Велико питање данашње
 уметности
 у нашем веку
 двадесет првог преиспитивања –
 партицип је одговорности
 Због чега се ја бавим уметношћу

ИДЕНТИТЕТ

Никад нисам себе видео
али знам
да људи боље виде
себе
у огледалу
кад су у мраку

ЧУВАТИ ИДЕАЛЕ

Када смо били млади
певали смо: Водимо Љубав
а не рат!
Сада под старост
када дервиши плешу уместо нас
требало би да урличемо: Водимо рат
а не УНИШТЕЊЕ

ПРОШЛОСТ

Сама ка себи – преко плавичастог лука
– крчи пут ка вртешци сабласти
и заокружује сећање
Увек је било овако
Сад је како је увек било
Свет не напредује
еволуира само зло
Дарвин се тихо покајао. Кад су га ученици
питали: Да ли постоји Бог?
Дуго је ћутао
а онда рекао:
Драги моји ученици, не доносите брзоплете
закључке као ја!
Прошлост је семе о ономе што је било и
биће
Можда се расеје, можда не...

РЕЧ

Одлазе, а не долазе
јер
пре подне не мисле
већ теку
према раскршћу
на крају дана

ВАТРА

Ватра хлади покварене жеље
савременог мудраца
јер хоће низводно да плива
Не постоји пламен
који је ишао у супротном правцу
од пепела
Сивкасти прах подсећа нас на
Хименесовог магарца
Зашто?
Зато јер невиност јаше на дугоухом
песнику
који хоће тврдоглаво да стигне
тамо
одакле је кренуо пре два дана